

Зозулин льон

Василь Чухліб

Старий Ведмідь корчував пні під нове поле, щоб посадити тут солодке коріння. Стомився, присів на пеньку перепочити.

Прилетіла зозуля Зизка, примостилась на дубі.

— Ку-ку! Ку-ку!

Ведмідь задрімав і якийсь час не звертав уваги на зозулю.

— Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! — не вгавала Зизка.

— Ну й розкупалась! — не витерпів Ведмідь. — І що толку з твого кування? Соловей уже як співає, то не просто так. Він солов'їху своїм співом розважає, яка пташенят висиджує. І разом з тим оберігає гніздо, попереджує інших птахів — це моя, мовляв, територія.

— А я літаю по всьому лісу і розказую, який вік кожному випаде, — ображено сказала зозуля.

— Вигадки це все! — засміявся Ведмідь. — Хоч одному вгадала? Ну от, мовчиш. Краще б зайнялася якимось корисним ділом. А то літаєш та лише кукаєш. А бобри тим часом греблю будують, дятел у кузні кує, зайці капусту та моркву вирощують, а сорока Чара — та лісову пошту носить. Мурахи он які маленькі, а все щось майструють.

— Чим же мені зайнятися? — запитала Зизка.

— А це вже ти сама подумай.

І Ведмідь знову взявся за роботу.

Думала зозуля, думала, а тоді прилетіла до Ведмедя.

— Вирішила я, дядьку Ведмедю, льон посіяти. Тільки ось як мені поле виорати?

— Так і бути, я тобі допоможу.

Виорав Ведмідь поле, а зозуля посіяла льон.

Виріс льон високий та тонкий. Вибрала його Зизка, пов'язала у снопики. Потім вона замочила льон у лісовому озері. Повитягувала снопики на берег, просушувала. Далі треба було льон терти.

Прилетіла зозуля до Ведмедя.

— Треба мені льон терти, та немає терниці.

— Ну що ж, зроблю я тобі терницю.

І таку гарну терницю змайстрував, що тільки льон підкладай, сама тертиме.

Цілими днями не змовкала терниця під крислатою сосною в Золотому бору. Звірі та птахи дивувалися:

— Хто це там витатахкує на терниці?

— Скажу, так не повірите. Зозуля Зизка.

— Та невже? І що це з нею сталося?

А Зизка тим часом тіпала льон, вичісувала. М'якенький льон вийшов, гладенький та блискучий, наче шовк. Напряла зозулі ниток, на цівки намотала.

Тоді знову прилетіла до Ведмедя.

— Треба мені полотно ткати, а кросен немає.

— Гаразд, зроблю я тобі кросна, — сказав Ведмідь.

З ранку до вечора сиділа зозуля за кроснами. Хутко бігав туди-сюди човник з нитками, стукала ляда.

Наткала зозуля сувій полотна, простелила білити в долині. Гарне полотно вдалося, тоненьке, біле як сніг.

І врешті Зизка взялася за шитво. Стільки всього нашила — цілу гору! А одного святкового дня, коли всі мешканці Золотого бору відпочивали, полетіла вона по своїх знайомих.

— Це вам фартух ковальський, — сказала Дятлові. — Ні, ні, не відмовляйтеся! Ви ж усе в кузні куєте, а хто ж вам новий фартух пошіє?

— Ну й гарний, якраз по мені! — розчулився Дятел. — Ще й з кишеньками!

А Зайчисі принесла Зизка цілий пакунок.

— Візьміть для зайченят ваших.

Як повдягали зайченята штанці полотняні, аж застрибали від радості.

Лісовій поштарці Чарі Зозуля подарувала сумку з візерунками — пошту носити.

А вже по тому прилетіла Зизка до старого Ведмедя.

— Не знаю, як вам і віддячити. Пошила для вас сорочку з мого льону.

— Оце діло! — приміряв обновку Ведмідь. — Ну, цю сорочку я тільки на пасіку носитиму. Спасибі тобі, Зизко!

— І вам спасибі!

І зозуля Зизка злинула в небо. Поширяла над Золотим бором, а тоді опустилася на верхівку крилатої сосни й закувала радісно:

— Ку-ку! Ку-ку!

І всі мешканці Золотого бору тепер знали, чому кує зозуля.